

«СЦЭНА ДЛЯ МЯНЕ — ДРУГІ ДОМ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— У творчым конкурсе вы прадставілі танец. Раскажыце, як стваралі яго? Як адрагавалі ўдзельніцы калектыву WIAF, у якім вы з'яўляецеся кіраўніком, што будзь выступаць разам з вамі?

— Творчы нумар — поўнаасця мая пастаноўка. Сёлета галоўным канцэптам конкурсу была тэма «Космас наш — жаночы сусвет». І мой творчы нумар ідэальна ўпісаўся ў дадзеную канцэпцыю. Я ставіла сабе асноўную задачу — паказаць, наколькі шматгранны жаночы характар. Паказаць сваім танцам жаночую энергію, жаночыя страхі, жаночыя эмоцыі. Я старалася перадаць як нашу слабасць, так і моцную волю. Для ўдзельнікаў майго калектыву стала сюрпрызам тое, што яны будуць выступаць са мной. З іх падтрымкай я адчувала сябе больш моцнай.

— У гэтым годзе на фінале была рэкордная колькасць дэфіле, у якіх вы дэманстравалі сваю зграбнасць і артыстызм. Каб настолькі лёгка і ўпэўнена сябе адчуваць на абцасах, трэба шмат трэніравацца. Раскажце пра этап падрыхтоўкі?

— Рэкордная колькасць дэфіле сапраўды стала невялікім выпрабаваннем — абцасы былі 11 сантыметраў. Рэпетыцыі ў нас праходзілі штодня з раніцы да самага вечара. Не скажу, што з дэфіле ў мяне былі цяжкасці, бо з намі працавалі прафесіяналы сваёй справы, якія ў сваю чаргу даступна і зразумела тлумачылі ўсе дэталі. Таксама да рэспубліканскага этапу мяне рыхтавала Віялета Куроўская, спецыяліст аддзела культурна-масавай і забаўляльнай дзейнасці УВРМ, кіраўнік тэатра моды «Уні-АРТ». Дзякуючы яе дапамозе, я пераадолела ўсе цяжкасці.

— Рэпетыцыі рэпетыцыямі, аднак патрэбен і адпачынак, каб былі сілы пасля ззяць на сцэне. Як бавілі вольны час падчас штодзённай падрыхтоўкі да конкурсу?

— Нягледзячы на вялікую колькасць рэпетыцый, мы з дзяўчынкамі паспявалі адпачываць. Праект даў нам магчымасць наведаць кандытарскую фабрыку «Камунарка». Экскурсія па гэтым прадпрыемстве падарыла шмат пазітыўных эмоцый. Мы бачылі, як ствараюцца самыя папуляр-

ныя цукеркі, даведаліся, як шмат людзей працуюць для таго, каб наша жыццё было «салодкім». Калі я трапіла на экскурсію, адчула сябе нібы ў раі, бо вельмі люблю шакалад. Я сапраўды ласун. Таксама мы паспелі пабываць у аквапарку «Алімпійскі». Гэта быў час адпачынку і спакою, каля я атрымлівала асалоду ад кожнага дня, праведзенага разам з камандай і іншымі ўдзельніцамі конкурсу.

— Падтрымка — неад'емны кампанент на шляху да поспеху. Хто вас падбадзёрваў?

— Усе этапы я праходзіла не адна, а з людзьмі, якія падтрымлівалі мяне і не давалі сумнявацца ў сваіх сілах і магчымасцях. Бывалі і пераломныя моманты: сумневы, страхі, спусташэнне, але з імі мне дапамагала спраўляцца мая сям'я. Родныя падтрымлівалі мяне дыстанцыйна, нашы вячэрнія размовы надавалі мне сілу і энергію для здзяйснення сваіх мэт. Таксама вялікую падтрымку адчувала ад свайго ўніверсітэта і рэктара на ўсіх конкурсных этапах. Выходзячы на сцэну і бачачы нашых студэнтаў у зале, я разумела, што не адна, бо за мной стаіць вялікая Купалаўская сям'я.

— Каб перамагчы, трэба мець жалежную волю, быць мэтанакіраваным і дастаткова амбіцыйным. Як вы выхавалі

ў сабе гэтыя рысы і што яшчэ маглі б дадаць да пераліку неабходных якасцяў?

— Пераможны вынік атрымліваецца тады, калі твая праца непасрэдна звязана з тым, што па-сапраўдному табе падабаецца, надае сілы і энергію. Я люблю тое, чым займаюся. Я максіміліст і сапраўдны працаголік па жыцці. Заўсёды імкнуся развівацца і вучыцца чаму-небудзь новаму, люблю рызыкаваць і не баюся памыляцца. Добра пастаўленая мэта — залог поспеху. «Ідзі наперад і не азірайся назад» — мой дэвіз па жыцці. У такіх конкурсах таксама вельмі важная воля і гатоўнасць да перамогі.

— А ці ёсць у вас нейкія «рытуалы», якіх прытрымліваецца перад важнымі мерапрыемствамі, або, можа, талісман?

— У дзяцінстве, шпацыруючы па парку ў пошуках каштанаў для вырабаў у школу, ад матулі пачула, што яны прыносяць поспех. З тых часоў у кожнай сумачцы нашу з сабою каштаны. Веру, што яны мне дапамагаюць.

— На сцэне вы Юлія Сінкевіч — «Каралева студэнтка — 2024», а якая ў жыцці звычайная Юля?

— Юлія Сінкевіч на сцэне нічым не адрозніваецца ад Юлі ў жыцці. На сцэне пражываю свае самыя лепшыя моманты, таму і

пад светам сафітаў я такая ж сапраўдная, як і ў жыцці. А жыццё ляціць, як ураган, заўсёды кудысьці бягу, вырашаю нейкія пытанні, не сяджу на месцы. Часам разумею, як мала гадзін у сутках. Але мне падабаецца мой рытм жыцця, дзякуючы яму ў мяне з'яўляюцца новыя эмоцыі і знаёмствы. Вольнага часу, шчыра кажучы, мала, але нават калі ён бывае, люблю праводзіць яго з блізкімі мне людзьмі, або хадзіць па лесе і выяжджаць за горад. Таксама ў вольную хвілінку не адмаўляю сабе ў шпацыры па прыгожым горадзе Гродна, цёплым вычорках з сябрамі за кубачкам смачнай кавы.

— Фінал прайшоў пад слоганам «Космас наш — жаночы сусвет», і ўсе тэматычныя блокі ў пэўнай ступені былі прысвечаны космасу. Калі крыху пафантазіраваць, то з якімі элементамі неабсяжнай касмічнай прасторы вы сябе атаясамліваеце?

— Хутчэй за ўсё, гэта Месяц. Невярагоднай прыгажосці аб'ект. Такі далёкі і невядомы, які валодае моцнай энергіяй. Мой творчы нумар звязаны менавіта з Месяцам, бо месяц-жанчына паказвае мне шлях. Менавіта гэта вучыць мяне любіць, тварыць і здзіўляць. Часам хочацца схвацацца ад усіх, пабыць саманасам са сваімі думкамі, і якраз Месяц той самы элемент, які ўвасабляе спакой.

— Тытул, да якога вы так старанна і доўга ішлі, дасягнуты. Таму якія цяпер перад сабой ставіце мэты?

— На дадзены момант планую адпачынак, але моцна не расслабляюся, бо наперадзе мяне чакае міжнародны этап конкурсу. Збіраюся з думкамі, каб годна прадставіць нашу краіну.

— А пра што марыць Каралева студэнтка?

— Мару наведаць усе куткі нашай неабсяжнай краіны, яшчэ глыбей пазнаёміцца з гісторыяй Беларусі і адкрыць усю прыгажосць маёй Радзімы. Яшчэ мне вельмі хацелася б пабываць у Францыі. Нядаўна ва ўніверсітэце пачала вывучаць французскую мову, на мой погляд, адну з самых рамантычных. Натхніўшыся культурай і традыцыямі гэтай краіны, я паставіла сабе мэту вывучыць яе мову і адправіцца ў дзіўнае падарожжа.

Анжэліка СЦЕФАНОВІЧ.
Фота прадстаўлена
прэс-службай БРСМ.

3 нагоды

Галоўнае — ведаць сваю гісторыю

Актывісты БРСМ паўдзельнічалі ў мітынгу памяці

У ліпенскія дні мы традыцыйна ўспамінаем трагічную і гераічную гісторыю нашай краіны, аддаём даніну памяці загінулым, ушаноўваем ветэранаў, удзельнікаў і дзяцей Вялікай Айчыннай вайны. Мы навечно абавязаны старэйшаму пакаленню, якое неймавернай цаной адстаяла свабоду і незалежнасць Радзімы, падарыла нам права на будучыню. Беларусы памятае іх подзвіг. Сведчанне таму — гарадская цырымонія ўскладання кветак і памятнае мітынг, прысвечаны 80-годдзю парада партызан каля манумента «Беларусь партызанская». Удзел у святочным мерапрыемстве ўзяла моладзь пад эгідай БРСМ. Сярод ганаровых гасцей — старшыня Мінскага гарадскога Савета дэпутатаў Арцём ЦУРАН, першы намеснік старшыні Мінскай гарадской арганізацыі ветэранаў Дзмітрый БАНЧУК, першы сакратар Мінскага гарадскога камітэта грамадскага аб'яднання «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі» Раман БАНДАРУК.

«Сёння мы разам з актыўнымі маладымі людзьмі горада Мінска, дэпутацкім корпусам прыйшлі сюды, каб пакланіцца, аддаць даніну памяці ўсім тым, хто роўна 80 гадоў таму, у такі ж летні дзень, пасля баёў, з франтоў і лясоў прыйшлі ў беларускую сталіцу, каб адсвяткаваць знамянальны дзень вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў», — адзначыў Арцём Цуран.

Адна з асноўных задач, якую ставіць перад сабой Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі — гэта выхаванне ў сучасных маладых людзей пачуцця патрыятызму як найважнейшай духоўнай і сацыяльнай каштоўнасці. Менавіта таму правядзены розных акцый, накіраваных на ўвекавечанне памяці герояў Вялікай Айчыннай вайны, выказванне ім падзякі — добрая традыцыя. У год 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў гэта адчуваецца асабліва моцна. Актывісты БРСМ імкнуцца аказаць належную ўвагу тым,

каму давялося перажыць гады вайны, наведваюць іх, дапамагаюць, абменьваюцца ўражаннямі: ветэраны распавядаюць пра вайну, маладое пакаленне — пра падзеі са свайго жыцця.

Яшчэ адным крокам да развіцця сістэмы грамадзянска-патрыятычнага выхавання моладзі, фарміравання ў яе нацыянальнай самасвядомасці, павагі да гісторыі, культуры і традыцый беларускага народа з'яўляецца добраўпарадкаванне помнікаў і абеліскаў.

«Больш за 370 тысяч партызан аказвалі садзейнічанне Чырвонай Арміі. І моладзь Беларусі памятае гістарычны падзеі, — заўважыў першы сакратар Мінскага гарадскога камітэта грамадскага аб'яднання «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі» Раман Бандарук. — Моладзь бывае розная, але нас аб'ядноўвае гістарычнае мінулае. У кожнага з нас ёсць дзед ці прабабуля, бабуля ці прабабуля — тыя людзі, якія са зброяй у руках абаранялі сваіх дзяцей,

адстойвалі сваю Радзіму. Беларусь вельмі моцна пацярпела падчас Вялікай Айчыннай вайны, і наша галоўная задача — памятаць сваю гісторыю. Мы павінны ганарыцца нашымі продкамі і дзякаваць ім за тое, што сёння жывём пад мірным небам».

Раман Бандарук таксама паведаміў аб тым, што зараз маладыя людзі прымаюць актыўны ўдзел у навадзённай парадку на тэрыторыі воінскіх пахаванняў. «За намі замацавана даволі шмат такіх месцаў, — распавёў ён. — БРСМ цесна супрацоўнічае з Мінскай гарадской арганізацыяй ветэранаў. Мы нярэдка праводзім сумесныя грамадзянска-патрыятычныя і культурна-забаўляльныя мерапрыемствы. Маладыя людзі прыходзяць да ветэранаў і дапамагаюць у выбарцы тэрыторыі. Самае галоўнае — мы маем жывыя зносіны, гатовыя выслухаць і ўдзяляць належную ўвагу нашым ветэранам».

Даніл ХМЯЛЬНІЦКІ,
фота аўтара.
ЗВЯЗДА